

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1935/2543

พนักงานอัยการสำนักงานอัยการสูงสุดโจทก์ นาย สมชาย แยมแสงจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 335, ป.อ. มาตรา 357, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่จำเลยซื้อรถจักรยานยนต์ที่ซื้อมาเมื่อ 3 ปีในราคา 30,000 บาท ซึ่งยังใช้งานได้จาก ว. ในราคาเพียง 1,000 บาทจึงต่ำกว่าราคาปกติมากทั้งเป็นการซื้อขายกันในลักษณะเร่งรีบและรวบรัด ไม่มีการตรวจสอบหลักฐานทางทะเบียนเพื่อทราบถึงบุคคลผู้เป็นเจ้าของที่แท้จริงก่อน เป็นการผิดปกติวิสัยการซื้อขายโดยสุจริตทั่วไป ทั้งเมื่อซื้อแล้วจำเลยได้นำไปไว้ยังบ้านญาติซึ่งอยู่ในสวนเพียงหลังเดียวจึงส่อไปในทำนองว่าจำเลยนำไปซ่อนเร้นไว้มิให้ผู้ใดทราบว่ารจักรยานยนต์ของกลางอยู่ในความครอบครองของจำเลย ทั้งยังปรากฏว่าได้มีการถอดชิ้นส่วนของรถจักรยานยนต์ของกลางบางอย่างและแผ่นป้ายหมายเลขทะเบียนออกเป็นพิรุธว่าเตรียมดัดแปลงสภาพรถจักรยานยนต์ของกลางมิให้เจ้าของติดตามเอาคืน พฤติการณ์ของจำเลยแสดงว่าจำเลยได้ซื้อรถจักรยานยนต์ของกลางไว้โดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานรับของโจร ความผิดฐานรับของโจรเป็นความผิดที่มีส่วนสนับสนุนก่อให้เกิดความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินและอาชญากรรมอื่น ๆ ติดตามมาอีกมากมาย เป็นภัยต่อประชาชนผู้สุจริต จึงเป็นความผิดร้ายแรงอีกทั้งทรัพย์สินที่จำเลยรับของโจรเป็นรถจักรยานยนต์ซึ่งมีราคาสูงจึงไม่สมควรรอการลงโทษให้แก่จำเลย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 83, 335(1)(7)(8), 357 จำเลยให้การปฏิเสธศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 357 วรรคแรก จำคุก 5 ปี คำให้การรับสารภาพชั้นจำคุกเป็นประโยชน์แก่การพิจารณามีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 78 หนึ่งในสี่ คงจำคุก 3 ปี 9 เดือน ข้อหาอื่นในท้ายจำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์โจทก์ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "มีปัญหาคำพิพากษาของโจทก์ว่า จำเลยกระทำความผิดฐานรับของโจรตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ ได้ความจากคำเบิกความของนายวิชาญ เจียรธเนศ กรรมการบริษัทสยามอินเตอร์พลาส จำกัด เจ้าของรถจักรยานยนต์ของกลางพยานโจทก์ว่า บริษัทสยามอินเตอร์พลาส จำกัด ซื้อรถจักรยานยนต์ของกลางมาในราคา 30,000 บาท เมื่อปี 2538 ก่อนเกิดเหตุคดีนี้ประมาณ 3 ปีซึ่งตามภาพถ่ายการขึ้นย่นของกลางคดีอาญาที่ร้อยตำรวจโทฉัตรชัย เอี่ยมอ่อน พนักงานสอบสวนได้ถ่ายรูปไว้หลังเกิดเหตุเพื่อประกอบคดีได้แสดงให้เห็นว่ารจักรยานยนต์ของกลางอยู่ในสภาพใช้งานได้ มิได้มีสภาพเก่าพังยับเยินหรือทรุดโทรมดังที่จำเลยอ้างแต่อย่างใด ฉะนั้น การที่จำเลยซื้อรถจักรยานยนต์ดังกล่าวจากนายวิชิต สมศรี ในราคาเพียง 1,000 บาท จึงต่ำกว่าราคาปกติมากทั้งเป็นการซื้อขายกันในลักษณะเร่งรีบและรวบรัดไม่มีการตรวจสอบหลักฐานทางทะเบียนเพื่อทราบถึงบุคคลผู้เป็นเจ้าของที่แท้จริงก่อน เป็นการผิดปกติวิสัยการซื้อขายโดยสุจริตทั่วไป ทั้งเมื่อซื้อแล้วจำเลยได้นำไปไว้ยังบ้านญาติที่ปรากฏสภาพตามคำเบิกความของสิบตำรวจเอกสมศักดิ์ สุขขวดี พยานโจทก์ผู้ไปยึดรถจักรยานยนต์ของกลางคืนมาได้จากบ้านหลังดังกล่าวว่า เป็นบ้าน

อยู่ในสวนเพียงหลังเดียวผู้ที่อยู่ในบ้านบอกว่า จำเลยนำมาฝากไว้จึงส่อไปในทำนองว่า จำเลยนำไปซ่อนเร้นไว้มิให้ผู้ใดทราบ ว่า รถจักรยานยนต์ของกลางอยู่ในความครอบครองของจำเลย ทั้งยังปรากฏว่าได้มีการถอดชิ้นส่วนของรถจักรยานยนต์ของกลางบางอย่างและแผ่นป้ายหมายเลขทะเบียนออกเป็นพิรุณว่าเตรียมดัดแปลงสภาพรถจักรยานยนต์ของกลางมิให้เจ้าของติดตามเอาคืน ในชั้นจับกุมจำเลยก็ให้การรับสารภาพว่าได้รับของโจรรถจักรยานยนต์ของกลาง พฤติการณ์ของจำเลยดังกล่าวแสดงว่า จำเลยได้ซื้อรถจักรยานยนต์ของกลางไว้โดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดฐานรับของโจร ตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ที่จำเลยอ้างว่าได้ให้การรับสารภาพในชั้นจับกุมเจ้าพนักงานตำรวจ ให้จำเลยลงชื่อในบันทึกการจับกุมในขณะที่ยังไม่ได้กรอกข้อความ มีแต่คำเบิกความลอย ๆ ของจำเลยไม่มีน้ำหนักให้รับฟัง ส่วนข้ออ้างของจำเลยที่ว่า ได้นำรถจักรยานยนต์ของกลางไปซ่อมที่บ้านญาติหาใช่นำไปซ่อนเร้นนั้น นอกจากจะขัดกับคำเบิกความของสืบตำรวจเอกสมศักดิ์ที่ยืนยันว่า บ้านหลังดังกล่าวไม่มีช่างซ่อมรถจักรยานยนต์แล้วยังเป็นข้อที่จำเลยเพิกยกอ้างในชั้นพิจารณา ไม่มีน้ำหนักน่าเชื่อถือ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องโจทก์นั้นศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้นส่วนที่จำเลยขอให้ออaclesถานเบาและรอกการลงโทษมาในคำแก้ฎีกานั้น เห็นว่า ความผิดฐานรับของโจรเป็นความผิดที่มีส่วนสนับสนุนก่อให้เกิดความผิดเกี่ยวกับทรัพย์และอาชญากรรมอื่น ๆติดตามมาอีกมากมาย เป็นภัยต่อประชาชนผู้สุจริต จึงเป็นความผิดร้ายแรง อีกทั้งทรัพย์สินที่จำเลยรับของโจรเป็นรถจักรยานยนต์ซึ่งมีราคาสูง จึงไม่สมควรรอกการลงโทษให้แก่จำเลย แต่ที่ศาลชั้นต้นกำหนดโทษจำคุกจำเลยก่อนลดโทษให้ถึง 5 ปีเต็มตามอัตราโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 357 วรรคแรก นั้นหนักเกินไปสมควรกำหนดโทษใหม่ให้เหมาะสมแก่สภาพความผิด ทั้งการที่จำเลยนำเจ้าพนักงานตำรวจไปยึดรถจักรยานยนต์ของกลางจากบ้านที่นำไปฝากไว้เป็นการบรรเทาผลร้ายแห่งความผิด ประกอบกับคำรับสารภาพของจำเลยในชั้นจับกุมเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้าง จึงสมควรลดโทษให้จำเลยหนึ่งในสาม"พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 357 วรรคแรก ลงโทษจำคุก 3 ปี ลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 2 ปี นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

สมชาย พงษ์ธา · กมล เพียรพิทักษ์ · จรัส พวงมณี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1935/2543>